

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 72/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2008 predbežne prerokoval návrh JUDr. E. P., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/38/07-K zo 16. mája 2007, za účasti Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií, a takto

r o z h o d o l :

Návrh JUDr. E. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 27. septembra 2007 doručený návrh JUDr. E. P., B. (ďalej len „navrhovateľ“), na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/38/07-K zo 16. mája 2007 (ďalej len „namietané rozhodnutie“), za účasti výboru.

Z návrhu vyplýva, že namietaným rozhodnutím uložil výbor navrhovateľovi pokutu, na tom základe, že ako verejný funkcionár, člen predstavenstva T. i., a. s., B. (ďalej len „spoločnosť“), porušil povinnosť podať v stanovenej lehote oznámenie podľa čl. 7 ods. 1

ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“).

Výbor stanovil pokutu podľa čl. 9 ods. 16 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v sume 18 761 Sk „vzhľadom na to, že odmena navrhovateľa za výkon funkcie člena predstavenstva TI, a. s. vo výške 5 000,- Sk je nižšia ako priemerná mesačná nominálna mzda v hospodárstve SR“.

Výbor v rámci konania neakceptoval argumentáciu navrhovateľa uvedenú v jeho vyjadrení z 10. apríla 2007, v rámci ktorej „vysvetlil okolnosti, za ktorých došlo k opomenutiu splnenia danej povinnosti s tým, že nešlo o vedomé konanie s cieľom zatajiť skutočnosti súvisiace s výkonom funkcie verejného funkcionára, alebo získať majetkový alebo iný prospech“.

Navrhovateľ v rámci odôvodnenia svojho návrhu uviedol: «aplikácia ustanovenia čl. 9 ods. 16 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. pri stanovení výšky pokuty v danom prípade (ale aj v iných podobných prípadoch) je diskriminujúca tým, že zakladá nerovné postavenie verejných funkcionárov. Z ustanovenia čl. 9 ods. 10 ústavného zákona vyplýva, že miera zodpovednosti je vyjadrená násobkom mesačného platu verejného funkcionára. Za nesplnenie povinnosti podať oznámenie prislúcha v zmysle písm. a) cit. článku sankcia vo výške mesačného platu verejného funkcionára. V rozpore s týmito zásadami však ustanovenie čl. 9 ods. 16 umožňuje uplatniť sankciu vo výške viacnásobku mesačného platu. V danom prípade bola pokuta uložená vo výške takmer štvornásobku mesačnej odmeny navrhovateľa za výkon funkcie člena predstavenstva T. i., a. s., čím sa sankcia dostáva nad rámec zodpovednostného vzťahu v zmysle čl. 9 ods. 10 písm. a).

Okrem uvedeného navrhovateľ poukazuje na zjavný rozpor ustanovenia čl. 9 ods. 16 so zámerom zákonodarcu. Z dôvodovej správy k novele ústavného zákona k ČI. I bod 14 je jednoznačné, že cieľom úpravy bolo riešiť prípady, kedy verejní funkcionári nepoberajú za výkon funkcie ani plat, ani odmenu, kde sankcia vo výške násobkov nuly sa míňa účinkom.

Z dikcie dôvodovej správy „V takomto prípade...“ je jednoznačné, že nejde o iné prípady, na ktoré by bolo možné ustanovenie čl. 9 ods. 16 aplikovať.

Ďalšie pochybenie pri rozhodovaní vidí navrhovateľ v tom, že výbor v rozpore s dikciou čl. 9 ods. 10, ktorý hovorí o „mesačnom plate verejného funkcionára“, stanovil výšku pokuty z mesačnej odmeny navrhovateľa za výkon funkcie člena predstavenstva. Z článku 9 ods. 15, ktorý definuje pojem mesačného platu verejného funkcionára pre účely zákona, možno odvodiť, že príjem za predchádzajúci kalendárny rok za výkon verejnej funkcie tvorí súhrn mesačných plátov (nie odmien). Toto je zrejme aj z dôvodovej správy k novele ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. (k ČI. I bod 14), kde sa uvádza:

„Väčšina verejných funkcionárov poberá za výkon svojej činnosti odmenu. Nie sú s inštitúciou, ktorú zastupujú, v štandardnom pracovnoprávnom vzťahu, kedy by sme mohli použiť termín „plat“.“ Toto je aj prípad navrhovateľa, ktorý nevykonáva funkciu verejného funkcionára - člena predstavenstva T. i., a. s. v štandardnom pracovnoprávnom vzťahu, a preto za výkon tejto funkcie nepoberá plat. Aj z tohto dôvodu nebolo možné pri rozhodovaní o pokute aplikovať ustanovenie čl. 9 ods. 16 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.»

V závere svojho podania navrhovateľ ústavnému súdu navrhol „začať konanie o preskúmanie rozhodnutia Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/38/O7-K zo dňa 16. 05. 2007 v zmysle § 73 a zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov“.

Podaním doručeným 29. októbra 2007 sa k návrhu navrhovateľa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril výbor prostredníctvom svojho predsedu. Predseda výboru vo svojom vyjadrení uviedol, že tento návrh „nesplňa náležitosti podľa § 73a ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. Predovšetkým z návrhu nie je zrejme, čo považuje navrhovateľ v konaní Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií za sporné, prípadne odôvodnenie takéhoto návrhu, ale najmä akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha.

Navrhovateľ poukazuje len na nesprávnu aplikáciu článku 9 ods. 16 ústavného zákona. V prípade uloženia pokuty verejnému funkcionárovi v konaní č. VP/38/O7-K a hodnotí rozpor medzi platnou právnou úpravou v čl. 9 ústavného zákona a pôvodným

zámerom zákonodarcu. Návrh neobsahuje tiež splnomocnenie na zastúpenie advokátom, hoci ústavný zákon neustanovuje iný postup ako je uvedený v § 20 ods. 2 ústavného zákona.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky predmetný návrh podľa § 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov uznesením odmietol“.

II.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde sa konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté uznesenie Národnej rady Slovenskej republiky.

Podľa § 73b ods. 1 zákona o ústavnom súde je účastníkom konania navrhovateľ a výbor.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z obsahu spisu výboru sp. zn. VP/38/07-K ústavný súd zistil, že 22. marca 2007 bolo navrhovateľovi zaslané oznámenie výboru o začatí konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, a to na základe uznesenia výboru č. 259 z 19. marca 2007.

Navrhovateľ k uzneseniu výboru č. 259 z 19. marca 2007 vo vyjadrení z 10. apríla 2007 uviedol, že do funkcie člena predstavenstva spoločnosti bol ustanovený 14. júla 2006. Vznik povinnosti podľa čl. 7 zavedenej novelou ústavného zákona o ochrane verejného záujmu „nezaregistroval“ a nebol na ňu upozornený ani zriaďovateľom spoločnosti.

Poukázal taktiež na v tomto období „vysoké pracovné nasadenie celého manažmentu, ktorý bol základom neskoršie vytvorených orgánov spoločnosti“ v dôsledku prebiehajúcej transformácie spoločnosti, ktoré malo „značný vplyv na to, že neboli postrehnuté všetky aspekty týkajúce sa postavenia budúcich členov predstavenstva ako verejných funkcionárov v zmysle ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.“. Zámerom navrhovateľa bolo poukázať v tomto vyjadrení uvedenými skutočnosťami na to, že z jeho strany „nešlo o vedomé konanie a vonkoncom už nie o úmysel zatajiť skutočnosti, ktoré by mi mohli brániť vo výkone funkcie alebo o konanie, ktoré by smerovalo k získaniu akéhokoľvek neoprávneného majetkového, finančného a iného prospechu“. V závere svojho vyjadrenia navrhovateľ uviedol, že za rok 2006 si uvedenú povinnosť splnil riadne a včas, a vyjadril poľutovanie nad opomenutím splnenia tejto povinnosti, ktoré spojil s čestným vyhlásením, že v budúcnosti bude túto povinnosť dôsledne dodržiavať.

Výbor prípisom sp. zn. VP/38/07-K z 23. mája 2007 požiadal Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny“) o oznámenie výšky mesačného platu navrhovateľa, ktorý poberal za výkon verejnej funkcie v roku 2006. Z oznámenia ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny z 8. júna 2007 vyplýva, že „... mesačný plat verejného funkcionára E. P. za výkon verejnej funkcie člena predstavenstva T. i., a. s. B. v roku 2006 činil 5.000,- Sk. Reálne vyplatená odmena menovaného za rok 2006 (od 14. 7. 2006) bola 27. 857,- Sk“.

Po zistení relevantných skutočností vydal výbor 16. mája 2007 rozhodnutie sp. zn. VP/38/07-K, ktorým navrhovateľovi v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona uložil pokutu v sume 18 761 Sk. V odôvodnení rozhodnutia výbor uviedol, že navrhovateľ si nesplnil povinnosť, ktorá pre neho ako verejného funkcionára vyplývala z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, pretože oznámenie v súvislosti s ujatím sa funkcie verejného funkcionára nepodal ani v lehote uvedenej v ústavnom zákone (v danom prípade do 13. augusta 2006), ale ani do dňa vydania tohto rozhodnutia. Rozhodnutie výboru zo 16. mája 2007 bolo navrhovateľovi doručené 5. septembra 2007.

Vychádzajúc z obsahu návrhu možno konštatovať, že navrhovateľove argumenty smerujú k spochybneniu správnosti napadnutého rozhodnutia v dôsledku nesprávnej aplikácie ustanovenia čl. 9 ods. 16 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v danom prípade, pretože

- jeho použitím sa zakladá nerovné postavenie verejných funkcionárov v dôsledku toho, že výška im uložennej pokuty je „nad rámec zodpovednostného vzťahu v zmysle čl. 9 ods. 10 písm. a)“, t. j. presahuje výšku jeho mesačnej odmeny za výkon funkcie verejného funkcionára,

- jeho použitie je „v zjavnom rozpore“ so zámerom zákonodarcu vyjadreným v čl. I bod 14 dôvodovej správy k tomuto ústavnému zákonu,

- jeho použitie nie je možné aj vzhľadom na to, že navrhovateľ nepoberá plat, ale len odmenu za výkon svojej činnosti, kým čl. 9 ods. 10 a čl. 9 ods. 15 tohto ústavného zákona používajú pojem „plat verejného funkcionára“.

Ako vyplýva z § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde, predmet tohto konania, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je obmedzený výlučne na posúdenie konania navrhovateľa ako verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Primárnym impulzom vzniku tohto konania je konanie verejného funkcionára, ktorý je povinný plniť povinnosti vyplývajúce pre neho z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Ďalším krokom determinujúcim konanie ústavného súdu o opravnom prostriedku je konkrétne rozhodnutie výboru a v neposlednom rade je ním návrh navrhovateľa, ktorým žiada, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie preskúmal.

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. zb) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu tento ústavný zákon sa vzťahuje na funkcie štatutárneho orgánu alebo členov štatutárneho orgánu obchodných spoločností so stopercentnou majetkovou účasťou štátu.

Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je verejným funkcionárom na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1. Na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8,

sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie

a) či spĺňa podmienky nezlučiteľnosti výkonu funkcie verejného funkcionára s výkonom iných funkcií, zamestnaní alebo činností podľa čl. 5 ods. 1 a 2,

b) aké zamestnanie vykonáva v pracovnom pomere, obdobnom pracovnom vzťahu alebo štátnozamestnaneckom pomere a akú podnikateľskú činnosť vykonáva popri výkone funkcie verejného funkcionára,

c) aké má funkcie v štátnych orgánoch, v orgánoch územnej samosprávy, v orgánoch právnických osôb vykonávajúcich podnikateľskú činnosť a v orgánoch iných právnických osôb; taktiež uvedie, z ktorých uvádzaných funkcií má príjem, funkčné alebo iné požitky,

d) svoje príjmy dosiahnuté v uplynulom kalendárnom roku z výkonu funkcie verejného funkcionára a z výkonu iných funkcií, zamestnaní alebo činností, v ktorých vykonávaní verejný funkcionár pokračuje aj po ujatí sa výkonu funkcie verejného funkcionára,

e) svoje majetkové pomery a majetkové pomery manžela a neplnoletých detí, ktorí s ním žijú v domácnosti, vrátane osobných údajov v rozsahu titul, meno, priezvisko a adresa trvalého pobytu.

Podľa čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu oznámenie podľa odseku 1 podáva iný verejný funkcionár určenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky.

Navrhovateľ bol do funkcie člena predstavenstva spoločnosti ustanovený ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny s účinnosťou od 14. júla 2006. Ústavný súd konštatuje, že navrhovateľ ako verejný funkcionár bol v zmysle citovaných ustanovení ústavného zákona o ochrane verejného záujmu povinný predložiť výboru oznámenie za

predchádzajúci kalendárny rok do 31. marca 2006. Pretože tak neurobil, začal výbor proti nemu konanie, výsledkom ktorého bolo prijatie namietaného rozhodnutia.

Následne navrhovateľ podaním návrhu ústavnému súdu inicioval začatie konania o preskúmaní rozhodnutia výboru zo 16. mája 2006 vo veciach rozporu osobného záujmu s verejným. V rámci tohto konania ústavný súd zistil, že rozhodnutie výboru, ktorým konštatoval porušenie povinnosti navrhovateľom a v ktorom mu za porušenie tejto povinnosti uložil pokutu, bolo vydané v súlade s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu.

Z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde vyplýva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov musí navrhovateľ preukázať, že jeho konanie ako verejného funkcionára nebolo v rozpore s ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, teda že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z citovaného ústavného zákona neporušil.

Z podaného návrhu, ale aj z pripojených listinných dôkazov je zrejmé, že navrhovateľ nijako nespochybňuje porušenie povinnosti vyplývajúcej z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu a nepopiera, že písomné oznámenie nepodal v stanovenej lehote, t. j. do 31. marca 2006.

Preskúmaním návrhu navrhovateľa, spisu výboru sp. zn. VP/38/07-K, namietaného rozhodnutia, ako aj s prihliadnutím na ďalšie s vecou súvisiace skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že návrh navrhovateľa je zjavne neopodstatnený.

Zjavná neopodstatnenosť predloženého návrhu spočíva v podstate navrhovateľových tvrdení, ktoré nesmerujú k obhajobe vlastného konania a jeho súladu s právami a povinnosťami uloženými mu ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, ktoré by ústavný súd mohol ako relevantné v rámci konania podľa § 73a tohto ústavného zákona skúmať. Toto zistenie zároveň signalizuje nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi jeho tvrdeniami postavenými do pozície predmetu konania o preskúmaní rozhodnutia

vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov a následkami, aké by mohli tieto tvrdenia obsiahnuté v návrhu vyvolať.

Vo vzťahu k argumentácii navrhovateľa týkajúcej sa nemožnosti aplikácie čl. 9 ods. 16 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ústavný súd konštatuje, že z citovaných ustanovení § 73a a § 73b zákona o ústavnom súde jednoznačne vyplýva, že takýto návrh navrhovateľa je nad rámec právomoci ústavného súdu, keďže navrhovateľ sa domáha, aby ústavný súd prijal v konaní o preskúmaní rozhodnutia Národnej rady Slovenskej republiky vo veciach rozporu osobného záujmu s verejným záujmom rozhodnutie, na ktoré v tomto type konania ústavný súd nie je v zásade oprávnený. Zákon o ústavnom súde totiž nepriznáva ústavnému súde vo vzťahu k pokutám uloženým verejným funkcionárom podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu moderačné oprávnenie ani možnosť zamietnuť napadnuté rozhodnutie v časti pokuty uloženej v súlade s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, o ktorý prípad išlo v prerokúvanej veci.

Ústavný súd pripomína, že je štátny orgán (nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti), a jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je pozitívne zakotvený v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), vyjadruje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd sa preto musí dôsledne riadiť vymedzením svojich právomocí vyplývajúcich z čl. 125 a nasl. ústavy a ďalej konkretizovaných v zákone o ústavnom súde a nemôže sa zaoberať podaniami, ktorými sa fyzické osoby domáhajú niečoho, čo podľa ústavy a zákona o ústavnom súde nemôže prerokúvať a rozhodnúť.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že predmetný návrh možno odmietnuť aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jeho prerokovanie.

Z uvedených dôvodov ústavný súd o návrhu navrhovateľa po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd poznamenáva, že v konaní o preskúmaní rozhodnutia výboru vo veciach rozporu osobného záujmu s verejným záujmom rozhoduje ústavný súd v súlade s § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci samej buď uznesením, ktorým potvrdí napadnuté rozhodnutie výboru, alebo nálezom, ktorým napadnuté rozhodnutie výboru zruší. Pretože osobitná úprava konania o preskúmaní rozhodnutia výboru vo veciach rozporu osobného záujmu s verejným záujmom obsiahnutá v ustanoveniach § 73a a § 73b zákona o ústavnom súde neustanovuje, pokiaľ ide povinnosť predbežného prerokovania každého návrhu na neverejnom zasadnutí, inak (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde), je podľa názoru ústavného súdu aj v týchto konaniach potrebné uplatniť postup podľa § 25 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde. Z uvedeného vyplýva, že senát ústavného súdu môže odmietnuť návrh už po jeho predbežnom prerokovaní, a to v prípade, že zistí existenciu niektorého z dôvodov uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Takýmto dôvodom je aj zistenie, že podaný návrh je celkom nedôvodný a evidentne bez nutnosti ďalšieho skúmania ho možno kvalifikovať ako návrh zjavne neopodstatnený. V takomto prípade nepovažuje ústavný súd za nevyhnutné ani za účelné rozhodovať najskôr o prijatí návrhu na ďalšie konanie a následne v konaní vo veci samej napadnuté uznesenie výboru uznesením potvrdiť.

V závere ústavný súd dodáva, že návrh navrhovateľa mal aj nedostatky spočívajúce v nesplnení zákonom predpísaných náležitostí podľa § 20 a § 73a a nasl. zákona o ústavnom súde; týmito sa však vzhľadom na odmietnutie návrhu nepovažoval za potrebné osobitne zaoberať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2008